tato ukázala, ježto nějaké vydráždění (štípnutí) psa žalobkyní nebylo zjištěno, že bylo potřebí opatřiti psa tak, aby nemohl nikomu ublížiti. V té okolnosti, že psa vzala s sebou dospělá švagrová žalovaného, nelze spatřovati takové opatření. Opomenula-li na psa dohlédnouti, nebo jej řádně opatřiti švagrová žalovaného, které tento psa svěřil, jest za její opomenutí odpovědným žalovaný, poněvadž měl švagrovou upozorniti, jak má psa opatrovati; toho však neučinil a též ani netvrdil a ze skutečného poškození se objevilo, že o řádné opatření psa nebylo postaráno. Neprávem vyloučil tudíž odv. soud odpovědnost žalovaného pro náhodu, na niž se tento vůbec ani neodvolával.

O spoluzavinění žalobkyně, jež byla v kritické době 7 let stará, nelze mluviti (§ 1308 obč. z.), jak správně dovodil odv. soud. Také rodičům nelze vytýkati nedostatek péče o žalobkyni podle § 1309 obč. zák., protože nemohou stále s dítkem 7 roků starým choditi a pozor na ně dávati. Odpovídá tudíž žalovaný sám za nehodu, když nezachoval takovou míru bezpečného opatření a dohledu, jakou lze na něm rozumně požadovati vzhledem k přirozené povaze psa a k okolnostem případu.

Při náhradě podle §u 1326 obč. zák., nutno sice přihlížeti též ke zohyzdění, pokud může býti na překážku lepšímu zaopatření. V souzeném případě, kde podle posudku lékařského, jde pouze o zcela nepatrné povrchní jizvy kůže u žalobkyně, nelze však mluviti o nějakém zohyzďujícím poranění, jímž by byla vyhlídka na lepší zaopatření při hledání zaměstnání nebo sňatkem zmenšena, a nemůže se tudíž z titulu zohyzdění žalobkyně ničeho domáhati.

Výši bolestného 2000 Kč pokládá i dovolací soud za úplně přiměřenou. Poněvadž pak žalobkyně domáhala se v odvolání přisouzení plného bolestného, beztak mírnou částkou 2000 Kč určeného, nemůže v dovolání žádati vyššího bolestného, jež nijak neopodstatnila.

Rozh. nejv. soudu z 19. března 1932, č. j. Rv II 11/31.

Karel Jelínek.

Vedení exekuce na vlastní předmět nemá samo o sobě za následek ztrátu vlastnictví; ztráta tohoto nastává jenom v těch případech, kde v exekuci lze shledávati při výkladu podle § 863 obč. zák. vzdání se vlastnictví. To možno jenom když věřitel vědomě vede exekuci na svou věc.

Firma B. vedla proti povinné straně exekuci na svršky pro nedoplatek kupní ceny za dodané pianino, při níž kancelářská síla substituta zástupce vymáhající strany dala zabaviti právě toto pianino, k němuž vymáhající firma B. měla až do jeho úplného zaplacení vyhrazeno právo vlastnické. Firma A. zabavila rovněž toto pianino a odepřela exekuci na ně zrušiti. Když firma B. zrušila exekuci na pianino jí zabavené, podala na firmu A. vylučovací žalobu, kterou prvý soud zamítl, odvolací soud pak odvolání žalující

firmy B. vyhověl, naříkaný rozsudek změnil v ten smysl, že žalobní žádosti vyhověl a nalezl právem, že exekuce č. j. E VI 9655/29 okresního soudu v M. O. vedená žalovanou stranou, pokud směřuje na jedno zabavené pianino, prohlašuje se za nepřípustnou proti straně žalující. Dovolání strany žalované nebylo vyhověno.

Důvody: Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů § 503 čís. 2, 3 a 4 c. s. ř., leč neprávem.

Není vadou řízení (§ 503 čís. 2 c. s. ř.), že odvolací soud nevzal zřetel na spisy krajského soudu v M. O. o žalobě žalující firmy na Annu F. o zaplacení 5583 Kč 60 h, neboť důkaz spisy těmi strany ve sporu nenabídly a z moci úřední při zásadě projednací, řízení sporné ovládající, proveden býti nemohl.

Není ani v odporu se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), uvádí-li odv. soud v napadeném rozsudku, že žalující strana neoznačila, které předměty mají býti zabaveny, a že nebyla při zabavení přítomna, neboť soud odvolací má pro to oporu v exekučních spisech okresního soudu v M. O. E VI 1040/29, jimiž byl důkaz proveden. K důvodnění vytýkaného rozporu nestačí, že žalující ve svém návrhu na povolení exekuce navrhla zabavení, uschování a prodej svršků všeho druhu, nevyjmuvši výslovně pianino, a že při výkonu zabavení intervenovala kancelářská zřízenkyně substituta právního zástupce žalující strany, když z napadeného rozsudku se zřejmě vyrozumívá, že odvolací soud měl na mysli označení určitých jednotlivých předmětů a osobní přítomnost informovaného zástupce žalující strany.

Spisům neodporuje ani zjištění odvolacího soudu, že zřízenkyně při zabavení intervenující nevěděla, že zabavené pianino jest vlastnictvím strany žalující, neboť to svědkyně M. H. potvrdila.

Další vývody dovolatelčiny o nezávažnosti uvedeného nedostatku vědomí intervenientčina nemohou odůvodniti dov. důvod § 503 čís. 3 c. s. ř., nýbrž lze je hodnotiti jen s hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s., ježto právní význam určité okolnosti jest otázkou právní.

Není ani dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. s. ř.

Dovolatelka jej předem shledává v tom, že odvolací soud právně mylně nepovažuje za projev vůle vzdáti se práva vlastnického to, vede-li vymáhající věřitel exekuci na předmět, jehož vlastnictví si vyhradil. V této všeobecnosti se odvolací soud nevyslovil, nýbrž zdůraznil, že rozhodným jest vědomí věřitelovo o tom, že zabaven jest předmět jeho vlastnictví, a to právem. Pouhé vedení exekuce na vlastní předmět nemá samo o sobě za následek ztráty vlastnictví; není zákonného předpisu, který by to ustanovoval. Ztráta vlastnictví nastává jen v těch případech, kde v exekuci lze shledávati při výkladu podle § 863 obč. zák. vzdání se vlastnictví, jak to bývalý nejvyšší soud ve Vídni uvedl výslovně ve svém plenisimárním rozhodnutí z 23. května 1916 Pres 176/16, judikát čís. 246 a i česko-

slovenský nejvyšší soud opětně rozhodl (čís. 4992, 8527 a 10.005 sb. n. s.). To možno jen, když věřitel vede exekuci na svou věc vědomě. Kde vědomí toho není, nelze vedení exekuce vykládati jako vzdání se práva vlastnického. Na vzdání se nemůže býti usuzováno, třeba žalující strana byla při zabavení zastoupena Marií H., když tato nevěděla, že zabavované piano jest vlastnictvím žalující strany. Vzdání se ovšem nelze shledávati ani v tom, že žalující ve svém návrhu exekučním předem ze zabavení nevyloučila pianino, poněvadž nemohla se vší jistotou předvídati, že i k zabavení jeho dojde. Za vzdání se ovšem musilo by býti považováno, kdyby vymáhající věřitel, který teprve po zabavení seznal, že zabavena byla jeho vlastní věc, v exekuci pokračoval nebo aspoň trval na dobytém zástavním právu soudcovském a nepodnikl ničeho, aby bylo zrušeno. Toho však u strany žalující není; táž zakročivši o zrušení exekuce ve příčině pianina dala jasně najevo, že trvá na svém právu vlastnickém. Ovšem zakročení o zrušení musí se státi v takové přiměřené lhůtě po nabytí vědomosti o zabavení vlastní věci věřitelovy, aby ani z otálení s návrhem na zrušení nedalo se souditi na to, že se věřitel spokojil nabytým zástavním právem soudcovským. Věřiteli ovšem nutno ponechati čas, aby se přesvědčil, že zabavená věc jest skutečně jeho vlastnictvím, a nelze též žádati, aby návrh na zrušení exekuce podal neprodleně, jakmile vlastnictví zjistil, stačí, podán-li byl návrh ve lhůtě okolnostem přiměřené. V souzeném sporu lhůtu tu za přiměřenou jest považovati. Žalující firma věděla, že zabavené pianino jest jejím vlastnictvím již 8. ledna 1930, kdy podle vlastního tvrzení vyzvala stranu žalovanou, aby vlastnictví její k pianinu uznala a zrušila exekuci rovněž žalovanou na ně vedenou. Dovolatelka to odmítla dopisem ze dne 11. února 1930, načež žalující návrh na zrušení podala dne 12. února 1930. Sečkala-li žalující s návrhem tím až do doby, kdy z odpovědi dovolatelčiny sezná její stanovisko, nelze to podle § 863 obč. z. považovati za nepochybné vzdání se vlastnictví, nýbrž jen za odsunutí rozhodnutí, čemu žalující má dáti přednost, zdali vlastnictví či soudcovskému právu zástavnímu, kteréžto odsunutí bylo poměry odůvodněno. Není-li tu však vůbec vzdání se vlastnictví, není místa pro úvahy dovolatelčiny, že zrušením exekuce na pianino vlastnictví vymáhajícího věřitele nemohlo oživnouti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 25. ledna 1932 č. j. Rv II 847/30. Dr. Krocna.